

Кроз историју човечанства, доказано најскупља била је и остала слободна мисао – чак толико, да се не зна ни приближан број оних који су животом платили гесло: “Од истине, лепше песме нема.”

Како било, тако и остало: оно што су некада ућуткивали цареви и краљеви, великаши, гиљотина и инквизиција, револуционари, данас чине банкарци, политичари и њима блиски медији. Слободне мисли пробијају се по ретким професионалним штампаним, а много чешће, електронским веб сајтовима света.

Милиони људи, у илегали својих домова, траже слободну реч. Ни више медија, ни мање слободног извештавања, нарочито у Србији. Прошлог лета, када је обележавана годишњица трагичне смрти бањалучких беба, ретки су били београдски медији који су вест објавили, а посебно је уочљив био мук на самопрокламованим “демократским” медијима.

Шта се догодило у Бања Луци те ратне 1992. године? Због рата, затворених копнених коридора и забране летова (СБ УН), боце пуњене специјалним кисеоником за инкубаторе, нису могле да буду допремљене из Београда у Бања Луку. Авион је сатима чекао дозволу за полетање на писти београдског аеродрома. Тада је у Бања Луци умрло 12 беба рођених између 22. маја и 19. јуна, а две су умрле касније. Сваке године у Бањалуци окупе се мајке, жене различитих националности и вера, да се са рођацима и пријатељима, поклоне сенима своје умрле, тек рођене деце. Нема човека да му се срце не стегне пред толиким болом.

Зато мук београдских медија још више наглашава гротеску медијске сцене у Србији, и дезавуише професионалност и етичност уредника и новинара који тако нешто пренебрегавају. Како медији сем информисања, треба да имају и образовну, културну и хуману димензију, овај, само један у низу, акт нечињења постао је неукусно честа пракса када су жртве, не само српске, у питању. Медијски је злочин брисати трагове злочина над људима. И што је најстрашније, дечјим жртвама. То је и злочин према сопственом

нараштају: ускраћујући информације и цињенице релевантне за опстанак народа, уредници и политичари, умањују способност реалне перцепције друштва и могућност предвиђања будућег развоја, безбедности и сарадње с другима.

Тако нешто, незамисливо је у Израелу. Поучени страшном судбином свога народа, Јевреји хиљадама година свакодневно уче своје младе: *„Пази и добро се чувај да не заборавиш догађаје што си их својим очима видео; нека ти не ишчезну из срца ни једног дана твога живота. Напротив, поучи о њима своју децу и децу њихове деце.“*

(Пета књига Мојсијева, 4:9)

А и у Паризу владају подобни, тј. политички коректни, бар у XVII арондисману. Крајем фебруара ове године, српска дијаспора на свом [сајту](#) објавила је вест о отказивању изложбе цртежа деце из српских енклава КиМ-а у Паризу. Ни један београдски медиј то није пренео. Министарство спољних послова Србије одмах је обавештено.

Наиме, градоначелница 17. арондисмана у Паризу, Брижит Кистер, позвала је да изложба „Визија рата у погледу деце“ коју су организовала удружења „Солидарност-Косово“, „Истина и праведност“ и „Друштво руско-српског пријатељства“ буде постављена у њеној општини.

Двеста тридесет цртежа и акварела који сведоче о рату, крви, страдањима, отмицама, бомбардовању, из српских села из околине Пећи у Париз је донео, француски репортер, Фредерик Сајо.

Градоначелницу интервенцију да се одстране цртежи који осликавају данашњу ситуацију на КиМ, организатори, чувени новинар Луј Далмас, његова супруга Заза са сарадницима, одмах су усвојили и извршили прву “цензуру”.

Након два дана, када су дечји радови већ увелико били постављени, а позивнице послате на 3000 адреса, уочи самог отварања изложбе, Кистер је наредила да се изложба откаже, а цртежи одмах изнесу. Као разлог, навела је да је на цртежу

Деца и политичка коректност

Пише: Данка Којадиновић
понедељак, 08 јун 2009 15:07

девојчице с Косова,“ препознала“ алузију на МСП Бернара Кушнера (војник КФОР-а који држи голубицу на узици) што је оценила „политичком провокацијом и увредом“!

Луј Далмас (88), председник удружења „Истина и праведност“, предао је случај адвокатима: „Наш циљ је истина и нећемо одустати. Ово је скандал – поручује ветеран француског новинарства, подржан од стране бившег министра спољних послова Француске Ролана Диме, познатог адвоката Зака Верзеса и бројних симпатизера.

Одузети право деци из *јединог* европског гета, српских села с Косова и Метохије да се ликовно искажу и своја виђења поделе с Французима, говори о личности градоначелнице, али и политичкој коректности (подобности), ауто-цензури и цензури, која баца сенку на некада раскошно слободни галски дух.

Илузорно је и начињати дилему о правим Французима – да ли су то били они који су гинули са речима: „Слобода, братство и једнакост“ на уснама, били наши савезници у оба светска рата, поштовали великане попут Де Гола, Малроа, Сартра или ови „политички коректни“, попут Мте Кистер и чувеног доктора “Без граница” данас?

Свако уопштавање било би погрешно, а градоначелница не само да је обрुकала француско гостопримство, већ је својим некултурним гестом, погазила свим светским повељама гарантована, дечја права на слободу и изражавање.

Тако су деца с Косова, таоци људске охолости, агресије и, зашто не рећи прецизно, примитивизма. „Дајте маказе, да пресечемо то уже, да голуб мира одлети у слободу и нека буде слобода свима!“, поручује Заза Далмас, не одустајући од борбе за свет једнаких.

Анализа дискрепанце речи и дела председника Тадића и његовог тима, чини излишним и постављање питања о изостанку постављања изложбе у просторије (а има их више но довољно) амбасаде Србије у Паризу или Културног центра Србије преко пута Бобура? Или у Паризу за Тадића и Јеремића Косово није Србија? Или су то “само” дечји цртежи, не тако гламурозни као Ролан Гарос? Или је премного очекивати да сем паролe “Косово је Србија” нешто, коначно, и учине!?

Лепота дечјих цртежа и хуманост дечјих порука, одбила се о грудуду охولة „политичке коректности“. Једну од најлепших песама о људима и за људе, написао је баш Француз, песник и хуманиста Пол Фор: „Када би сви људи света једни другима пружили руке, начинили би коло око света.“

Како се вербални и визуелни деликти уводе на мала врата свуда у свету, не само у данашњој Србији, овај дивни мислилац могао би да буде цензуриран од сорте *a la* Мме Кистер, али и наших уредника и “политички коректне” власти због:

1. Удруживање у глобалистичку (света)...
2. Про-српски оријентисану (коло)...
3. Масовну организацију (сви људи)....
4. С циљем да узурпира и повреди политичку коректност (пруже руке) на којој почива данашњи свет.

Управо је стигла вест да је изложба цртежа српске деце с Косова постављена у Руском дому културе у Паризу.